

כונת השומן בחלב, מקפידים על מבנה העטין וצורתו, ולשם השגת „השבחות“ אלה הם גם רוכשים פרים מארצות-חוץ (ארה"ב ועוד). כיום מבוקשת מצידם מבכירה מפותחת יותר בגופה, עמוקה, בעלת עטין צמוד יפה עם פטמות ממור קמות כראוי. הם מעוניינים במבכירות עם גיל המלטה ראשונה שלא יהיה פחות מ־24 חודש. לעתיד לבוא מבכירות כאלה בעיקר ייתבעו מאיתנו. ואם נרצה לקיים את ענף הייצוא בקביעות, עלינו לשים לב בכל הרצינות למשר אלות האלה של הקונים. עלינו לתכנן כבר היום את הגידול והטיפול בהתאם למגמות הנ"ל, על משקי ספרה-עדר שלנו להחליט מה עדיף לגביהם — לגדל מבכירות מהסוג שיתאים לייצוא, או להוציא לשוק הבשר בארץ עגלות בגיל צעיר מחמת השימוש בפריים ללא מוצא בדוק ומאושר. סבורני, תוך סיכום הרשמים שלי, שמגדלי עגלות שיפיקו את רצון הקונים, יבואו על שכרם אף בשנים הבאות, ואין הם צריכים לחשוש שלא ימצא דורש ל„תוצר“ המשובח שלהם.

אשר כרצוני

ת"א, ינואר 1968

קבל מהפקעת הקרקעות משמש מנוף אדיר בפיתוח כל ענפי הכלכלה. תוך רכישת יידע ממפעלים בינלאומיים מקימים בתי-חרושת שרנים והכל מתרחב בצעדי ענק, כי אין בעיות מיוחדות בהתייקרות העבודה (שכר-העבודה באיראן עודנו נמוך למדי). מגלים בזמן האחרון מרבצי מחצבים ומתכות, בונים מפעלים הידרו-חשמליים וכיום יש כבר רשת חשמל ומים ענפה למדי ליד הערים הראשיות, טכנאים זרים לאל-פיהם, עסוקים במפעלים החדשים, כן גדלה שיכבה של עובדים מקצועיים ואקדמאים מבני הארץ, ואלה נזקקים לרמת מחיה משופרת יותר וממילא הם מופיעים כצרכנים של חלב ומוצריו. אין ספק שסוג הצרכנים האלה יתרבה גם בעתיד. ועכשיו — עלינו ללמוד משהו מהתפתחות העניינים באיראן, נכון אמנם שהבקר הישראלי פריזי התבסס שם, אולם מוטל עלינו להיות ערים למגמות ול„רחשי-הלב“ של אותם הבוקרים האיראניים שמעוניינים בפיתוח משק החלב. מורגש בזמן האחרון שהם מתחילים להקפיד יותר על „טיפוס אידיאלי“ של פרט-חלב והכוונה היא — למראה הבהמה, למבנה שלה ולאכזותה מכמה וכמה בחינות; הם חותרים להעלאת מת-

התקופה פרנסת המזריעים?

ההצלחה בהקפאת זירמה ושימוש בה עוררה את בעלי העדרים בארה"ב לבצע את ההזרעה ב„עבודה עצמית“. הם רוכשים, או מקבלים בהשאלה, מיכל עם קירור בחנקן נוזלי, קונים זירמה מאגודות להזרעה או מבעלי מכוני הזרעה פרטיים, ולאחר לימוד הטכניקה של ההזרעה מבטלים את הקשר עם המזריעים. במדינת מישיגן נערך מישאל בין 62 חוואים שעברו להזרעה פרטית והתוצאות היו כדלקמן: 26 בעלי משקי חלב (42%) עשו זאת מחמת אי-שביעות רצון מהקשרים עם המזריעים; 10 בעלי-משקים (16%) עשו זאת מטעמי חיסכון בהוצאות ההזרעה; 8 חוואים (13%) הצהירו שהעלו בשיטה זו את שיעורי ההתעברות, וכן עיתוי ההזרעה נוח להם יותר, 18 חוואים נימקו את השינוי בנוחיות לבעל העדר מכמה וכמה בחינות, כגון — אפשרות להזריע מתי שנוח ביותר מבחינת העבודה והסידורים ברפת, אחסנה ושימוש בזירמה מפר פרטי, שימוש בזירמה מוכנת ומזומנת מפריס רצויים, וסלקציה יסודית יותר בפריס.

הוועדה שערכה את המישאל בדקה באופן יסודי את נימוקי החוואים הנ"ל והגיעה לתוצאות

דלהלן:

(1) לא נתבלט שיפור של ממש בהתעברות ע"י הזרעה פרטית; (2) ההוצאות להתעברות התנוודו בין 6.09 דולר ל-11.04 דולר וההוצאה הממוצעת לכל המשקים, שמספר פרוותיהם לעדר נעו בין 27 ל-220 ראש, היתה 8.69 דולר. במחיר ההתעברות נכללו ההוצאות למיכל, לחנקן נוזלי (שיש לחדשו אחת ל-3 שבועות) ולמנות הזירמה הקפואה. ההוצאה הגדולה ביותר לכל התעברות נגרמה, כמובן, לבעלי העדרים הקטנים, והמסקנה מניתוח כל הנתונים היא שרק לבעלי עדרים עם 80 פרה ולמעלה מזה כדאי לעבור להזרעה פרטית, אם בעל המשק יתאמן יפה בביצוע ההזרעה.